

TROUW

TROUW

Mirjam Kooijman

Scholten Uitgeverij

Trouw

Mirjam Kooijman

© 2024 Scholten Uitgeverij BV

info@scholtenuitgeverij.nl

www.scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp: Marcin & Milou

Binnenwerk: Piet Versteeg

Eerste druk, juli 2024

Drukwerk: Drukcase

ISBN: 9789083401386

NUR: 336

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste boeken van Scholten Uitgeverij via: www.scholtenuitgeverij.nl/nieuwsbrief.

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn geheel fictief.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Miami – Verenigde Staten 2006

River bracht haar gezicht dichterbij naar het raampje van het vliegtuig en voelde haar hartslag versnellen. Na een urenlange vlucht boven de Atlantische Oceaan zag ze eindelijk haar moederland dichterbij komen. Opwinding stroomde door haar aderen. Iedere vezel van haar lichaam leek haar te vertellen dat ze thuiskwam. Florida was niet zomaar een van de Verenigde Staten. Florida was haar geboortegrond; de plaats waar ze achttien jaar geleden het levenslicht zag.

Ze trok haar broer die naast haar zat aan zijn arm naar zich toe. ‘Daar is Florida, Owen! Kun je het geloven?’ Haar vinger drukte tegen het glas en voor het oog raakte ze Florida.

Owen leunde over haar heen en vergaapte zich net als zij aan het land dat nu steeds dichterbij kwam. Nog even en de wielen van het vliegtuig zouden de grond raken. Nog even en ze zouden welkom worden geheten in het land dat ze allebei als baby hadden verlaten.

River keek opzij en zag tranen in de ogen van haar moeder. Vlug stak ze, voor Owen langs, haar hand naar haar uit en greep de hare stevig vast. Haar ogen haakten in de hare en ze voelde alleen maar liefde voor de vrouw die haar als haar eigen kind had opgevoed. Die net zo veel van haar had gehouden als van haar biologische zoon.

'Ik voel geen verschil,' zei ze regelmatig, 'jullie zijn me alle vier even lief.' En met alle vier doelde ze dan op Boris, haar oudste, op River en Owen én hun zesjarige pleegzusje Olivia.

'Nog even, Riv,' fluisterde haar moeder. Haar zachte vingers streelden haar handpalm en net als vroeger kalmeerde de vederlichte aanraking haar hart.

'Nog even, mam.' River fluisterde ook, omdat ze haar stem niet vertrouwde. Ze voelde een brok in haar keel zo groot als een passievrucht.

Pas toen de piloot de landing aankondigde, liet ze haar moeders hand los. Ze rechte haar rug en maakte haar gordel vast, wat door haar trillende vingers niet meteen lukte. Florida kwam dichterbij en de gedachten buitelden door elkaar heen in haar hoofd. Als kind had ze niet durven dromen dat deze dag ooit zou aanbreken. Jaar in jaar uit stuurde haar moeder de dag na haar verjaardag foto's naar Florida. Steevast zat daar een foto bij van het kaarsjes-moment. *'Dan kan mama Lindsey zien hoeveel kaarsjes er op de taart staan.'* Als River de kaarsjes uitblies, wenste ze altijd dat er post uit Florida zou komen. Maar met ieder jaar dat verstreek zonder een bericht van mama Lindsey werd de teleurstelling groter en haar hoop kleiner. Een gevoel van afwijzing wortelde in de loop van de tijd diep in haar binnenste. Als baby was ze weggegeven en blijkbaar vond Lindsey het niet nodig om haar, al was het maar één keer per jaar, een teken van leven of liefde te geven. Het enige geschenk van haar biologische moeder was Owen. Haar broertje kwam naar Nederland toen zij drie jaar was en hoe klein ze ook was, ze had de verbinding meteen gevoeld.

Vlak voor haar vijftiende verjaardag, lag er een envelop op de mat met een stempel dat haar direct de adem had benomen. Miami, Florida. Ze had de envelop opgeraapt en was aan de keukentafel gaan zitten. Minutenlang had ze enkel met haar vingers over het stempel gestreken. Ze was verwonderd ge-

weest over het feit dat er na al die jaren post uit Florida bij hen op de mat was gevallen en tegelijk vol angst voor de inhoud van de brief. Hij was gericht aan River en Owen Zijdeveld. Hun namen waren geschreven in een prachtig handschrift, met regelmatige letters en krullen bij de hoofdletters.

Werd het kleine restje hoop, dat ze ergens diep in haar hart bewaarde, werkelijkheid? Had mama Lindsey hun namen geschreven? Een persoonlijke boodschap voor hen in een envelop geschoven?

‘Het kan ook slecht nieuws zijn,’ had Owen gezegd. Nuchter en eerlijk. Voorzichtig, als om zowel haar als zichzelf te beschermen tegen een al te grote teleurstelling.

De brief was kort, slechts een half A4’tje, maar het had alles op de kop gezet.

‘Mama Lindsey,’ hadden River en Owen tegelijk gefluisterd, zodra River de brief had opengevouwen. Haar naam stond onderaan, in dezelfde regelmatige letters als op de envelop en met een sierlijke krul bij de hoofdletter L.

Ze had hun jaarlijkse brieven gelezen en bewaard. Hun foto’s gekoesterd en gedragen op haar hart, vol trots zelfs laten zien aan mensen die ze ontmoette. Maar ze had niets te bieden gehad. Ze was dakloos geweest; verslaafd aan drugs en alcohol. Dat was geen nieuws. River en Owen hadden altijd geweten dat hun moeder door verslaving niet voor hen had kunnen zorgen. Het was intens verdrietig dat mama Lindsey niet uit hun brieven had geproefd dat haar liefde voor hen genoeg zou zijn. Ze had hen niets anders hoeven bieden. Een jaarlijkse kaart met enkel *‘ik houd van jullie, liefs mama Lindsey’* was genoeg geweest.

Lindsey schreef dat haar leven honderdtachtig graden was omgekeerd na een wonderlijke ontmoeting met een straatevangelist. Hij had haar verteld over de redding die er te vinden was bij Jezus en dat had haar diep geraakt. Na maanden worstelen,

verdrinken in ellende en wegzwemmen van de boei die haar was toegeworpen, had ze door genade de boei gegrepen. Ze was opgenomen in een afkickkliniek en hoewel haar lichaam verzwakt was, voelde ze zich vanbinnen krachtiger dan ooit. *'Als ik clean ben en genezen, dan wil ik niets liever dan jullie, mijn kinderen, ontmoeten. Bid alsjeblieft voor mij!'*

River had al vaak voor Lindsey gebeden, maar sinds het lezen van haar brief, had ze de hemel dagelijks bestormd.

Er waren nog bijna drie jaren verstreken en nu de kust van Florida in razend tempo dichterbij kwam, kon River maar amper geloven dat ze dit werkelijk meemaakte. Dat ze haar biologische moeder in levenden lijve ging ontmoeten was onwerkelijk, spannend, emotioneel en prachtig tegelijk.

Het vliegtuig minderde snelheid en begon aan de afdaling terwijl ze nog steeds boven de azuurblauwe oceaan vlogen. Ze pakte Owens hand en kneep deze fijn toen ze het vliegveld naderden en het landingsgestel de grond raakte.

'We zijn gewoon in Florida, Owen, kun jij het geloven?'

'Je vraagt nu al twee keer of ik het kan geloven. Ik dacht dat jij zelf zo gelovig was?'

Ze lachte zenuwachtig.

'Moet je zo hard in mijn hand knijpen?'

'Je wilt toch niet zeggen dat jij niet zenuwachtig bent?'

Owen gaf geen antwoord, maar zijn gezicht sprak boekdelen. Ze zag een gespannen trekje in zijn kaak en de hand die zij niet vasthield, was tot een vuist gebald.

'Ik zie dat je nerveus bent. En vind je het gek? We gaan gewoon voet zetten op onze geboortegrond. Het is toch...'

'Niet te geloven?' Owen grijnsde naar haar.

River liet zijn hand los en porde met haar elleboog in zijn zij. Het was fijn om dit samen te doen. Ze beseftte meer dan ooit tevoren hoe gezegend ze was dat ze met Owen was opgegroeid. Uiteraard had ze hem als broertje geregeld achter het behang

willen plakken, maar het feit dat ze hetzelfde bloed deelden, had haar vaak verwonderd. Er waren maar weinig adoptiekin-
deren die met een biologische broer of zus opgroeiden.
'We mogen het vliegtuig uit, lieverds.' Mam stond als eerste op
en draaide zich naar hen toe. 'Het gaat echt gebeuren!'
In het gangpad, tussen de rijen stoelen, sloeg ze haar armen om
hen beiden heen en drukte hen ieder een kus op de wang.
'Ik ben zo blij voor jullie!'

31 juli 2006

*Ik val maar meteen met de deur in huis. Al zo vaak hebben mensen
gezegd dat ik iets moet doen met mijn schrijftalent. De meester op
de basisschool, mijn docent Nederlands en vriendinnen met wie ik
samen opdrachten moest doen. Niet gek dus dat ik journalistiek ben
gaan studeren, al zeg ik het zelf. Je moet tenslotte je talenten gebrui-
ken en ze niet onder de grond stoppen. Maar van een dagboek is het
nooit gekomen, tot nu toe. Het is niet zo dat mijn leven tot op de
dag van vandaag geen noemenswaardige gebeurtenissen kende, maar
niets was zó groot als wat ik nu aan het doen ben. Het avontuur dat ik
met Owen en mama ben begonnen vraagt er gewoon om beschreven te
worden, omdat er geen detail van vergeten mag worden.*

*Ik zeg wel dat ik meteen met de deur in huis viel, maar de inleiding
is toch aardig lang geworden. Ik wil nu graag iets zeggen in de trend
van 'houd je vast', maar dat is een beetje gek, aangezien ik dit zelf
schrijf en ik ook de enige ben die dit ooit zal lezen.*

Ik schrijf het toch.

Houd je vast!

Ik. Ben. In. Miami.

*Gisteren zijn we geland en het is bizar om hier rond te rijden en de
namen op de verkeersborden te lezen. Ik heb het gevoel dat ik in een
film terecht ben gekomen en in zekere zin is dat misschien ook wel zo.*

Ik las ergens dat het leven als een film is, met God als Regisseur. O ik weet gelijk weer hoe het er precies stond: 'God speelt geen enkele rol in mijn leven, Hij is de Regisseur.' Een spreuk om eindeloos te herkauwen trouwens, maar dat terzijde.

Het lijkt dus net alsof we hier een film in zijn gestapt en ik ben ongelooflijk benieuwd naar het plot. De ontmoeting met mama Lindsey is namelijk een wending in mijn leven die ik nooit had verwacht. Zijn dat niet de beste verhalen? Verhalen met een verloop dat je nooit hebt zien aankomen? Je hebt van die voorspelbare boeken en films, die overigens vaak heel goed voelen (daarom heten ze natuurlijk ook 'feelgood'), maar de beste verhalen hebben een verrassende twist! Dat ik nu zo'n verhaal mag schrijven... of, ik zeg het verkeerd, dat Gód nu zo'n verhaal bedacht heeft dat ik mag schrijven. Ik ben ervan ondersteboven. En Owen, op zijn manier, is er net zo ondersteboven van als ik. Hij is natuurlijk echt mijn tegenpool. Ik een flapuit, hij een binnenvetter. Ik een woordenwaterval, hij een traag stromend riviertje. Ik van de hak op de tak, hij gestructureerd tot en met. En dan hebben we het nog niet over zijn droge humor en nuchtere kijk op het leven. Nou goed, déze Owen is er dus ook ondersteboven van. Dat zie ik aan zijn houding, de gespannen trekjes in zijn gezicht, zijn nerveuze handenwrijven en de tientallen glaasjes water die hij drinkt.

Nou, schreef ik net iets over 'van de hak op de tak'? Zelfs op papier is er weinig structuur in mijn verhaal te vinden.

Goed, we zijn dus in Miami. Meer valt er nog niet te schrijven, want nadat we geland zijn, hebben we direct koers gezet richting het hotel. En aangezien de jetlag er stevig inhakt, ga ik morgen verder. In Nederland is het nu elf uur in de avond en hier moet de avond nog beginnen. Maar ik denk dat we zo onder de witte lakens kruipen, om morgen fris en fruitig in onze witte badjassen te glijpen voor een ochtendduik.

Het lijkt nu trouwens net of ik een vakantie aan het beschrijven ben. Dat is het natuurlijk ook wel een beetje. Maar we zijn hier met een reden. Een ongelooflijke, bijzondere, fantastische reden. Over twee

dagen hebben we een afspraak met mama Lindsey! En nu kan ik daar nog een heleboel over schrijven, maar dat doe ik niet. Morgen weer!

1

Perth – Australië 2009

‘Welke kamer wil jij het liefst?’ River stond voor de twee open deuren naar de gastenkamers van New Wine. Haar mosgroen en wit gestreepte koffer aan haar voeten, haar terracottakleurige rugtas over een schouder. Ze had zelf haar voorkeur, had haar koffer zelfs al in de rechter kamer neergezet, maar hem ook weer snel weggehaald toen Femke arriveerde. Het was beter, eerlijker, als Femke ook een keuze had.

‘Heb jij voorkeur?’ vroeg Femke. Ze stapte direct langs haar heen de rechter kamer in. Haar favoriet.

River zei wijselijk niets; ze wilde Femke niet beïnvloeden. Ze liep achter haar aan de kamer in. Die was eenvoudig, maar smaakvol ingericht en had aan de achterkant een openslaande deur naar de veranda, vanwaar je uitkeek over de wijngaard.

‘Geweldig, die deuren!’ Femke liep de houten plankenvloer over en zwaaide de deuren open, om vervolgens de veranda op te stappen. Ze snoof de frisse lucht op en draaide zich met gespreide armen naar haar toe. ‘Heeft die andere kamer ook deuren naar buiten?’

River schudde haar hoofd. ‘Wel een groot raam, met een brede vensterbank. Het uitzicht is daar ook prachtig! En er staat daar een heerlijke schommelstoel, met zachte, wollen kussens.’

‘Probeer je me nu om te kopen?’ lachte Femke.

‘Je hebt me door.’ River stapte op de veranda en samen leunden ze over de balustrade en keken uit over de eindeloze rijen wijnstokken.

‘We kunnen strootjes trekken?’ opperde Femke.

‘Of samen in deze kamer slapen?’ River vond haar eigen idee niet zo geweldig, maar het wás een optie.

‘Of allebei een maandje hier en een maandje daar slapen?’ Femke wees met haar duim opzij, naar de andere kamer.

‘Dan heb je er net je eigen plekje van gemaakt, en dan moet je weer weg.’ Voor Femke misschien helemaal geen probleem, voor haar des te meer. Ze had tijd nodig om zich een plekje eigen te maken, zich ergens thuis en veilig te voelen.

‘Vind je dat een probleem?’

Ze haalde haar schouders op.

‘En River zweeg... Ja, dus!’ Femke sloeg een arm om haar schouder. ‘Je kunt alles zeggen, hè!’

Dat wist ze wel. Femke had bewezen betrouwbaar te zijn. En hun gedeelde geloof, had hen nog dichter bij elkaar gebracht.

‘Ik moet altijd een poosje wennen aan een plaats. Een huis, een kamer, een klas... eigenlijk moet ik altijd aan álles wennen. Het duurt gewoon even voor ik iemand vertrouw, voor ik me ergens veilig en op m’n gemak voel.’

De waarheid was dat het niet ‘gewoon éven’ duurde voor ze iemand helemaal vertrouwde, maar doorgaans een veel langere tijd. Er waren uitzonderingen gelukkig. En Femke was zo’n uitzondering. De Millers trouwens ook. Isac en Mia Miller, waar ze een half jaar als au pair in huis had gewoond. Ze hoopte dat ze zich net zo vertrouwd zou voelen bij Zachary en Mary Miller, Isacs broer en schoonzus, die deze wijngaard beheerden en haar hadden gevraagd de oogsttijd bij hen te komen werken. Zodra haar gedachten een sprongetje maakten naar Elijah, Zach en Mary’s oudste zoon, draaide ze zich om naar Femke.

‘Nou, hoe zullen we het doen? Steen, papier, schaar lijkt me het meest eerlijk. Volgens mij willen we allebei deze kamer.’

‘O, nee hoor, ik werd meteen warm toen je het over de schommelstoel met wollen kussens had,’ lachte Femke.

‘Meen je dat?’

Femke schudde het hoofd.

‘Dan doen we steen, papier, schaar.’

Ze had dit verdraaide spelletje nog nooit gewonnen. Op de een of andere manier had ze het talent om altijd verkeerd te kiezen. Maar vandaag niet. Ze tikte met haar vuist op Femkes schaar, maakte een sprongetje van blijdschap en rende naar de hal om haar koffer te halen.

‘Vind je het echt niet erg?’

‘Ben je gek, zei ik niet dat ik niet kon wachten tot ik me in de wollen kussens in de schommelstoel kon nestelen?’

River hoorde de deur van Femkes kamer sluiten, op het moment dat zij de hare dichtdeed. Ze rolde haar koffer naar het bed en plofte erop neer, om ook direct weer op te staan en nogmaals naar de veranda te lopen.

Er stonden twee lage, comfortabele stoeltjes. Ze hadden de vorm van de vleugels van een vlinder en waren voorzien van zachte, beige kussens. Tussen de stoeltjes stond een rond, houten tafeltje, met een windlicht waarin een brede, witte kaars kon worden aangestoken. Mary had smaak en moest romantische ideeën gehad hebben toen ze de veranda inrichtte. Zelf probeerde ze alles wat naar romantiek neigde ver naar de achtergrond te drukken, maar zodra Elijah in haar blikveld verscheen, was dit haast onmogelijk. Ze zag hem zonder dat hij haar zag en dat gaf haar de mogelijkheid hem even ongegeneerd te observeren. Hij stond gebogen over een wijnstok en ze zag hoe hij een tros in zijn hand woog, er een druif af pakte, om die vervolgens in zijn mond te stoppen. Zijn rug was breed, net als zijn bovenarmen en dat was niet verwonderlijk, want als hij

niet naar de universiteit ging, werkte hij hier in de wijngaard óf stond hij op het basketbalveld. Hij speelde op hoog niveau; had een beurs gekregen om deel te nemen aan het team van de University of Western Australia. De uitnodiging om eens bij een wedstrijd te komen kijken had ze al ontvangen. Wie weet deed ze dat wel een keer.

Elijah kwam overeind en draaide zijn gezicht haar kant op. Zodra hij haar zag, kwam er een brede lach op zijn gezicht. Nu gebeurde het niet vaak dat Elijah géén lach op zijn gezicht had, maar nu was zijn lach voor haar en dat zorgde er onwillekeurig voor dat haar hart een sprongetje maakte.

Ze stond op de veranda van het gastenverblijf en zoals iedere keer wanneer hij haar zag, was Elijah ook nu weer onder de indruk. River had iets wat hij niet goed onder woorden kon brengen. Ze was anders dan de andere meiden die hij kende. Ze had iets mysterieus over zich, waardoor hij haar niet helemaal kon peilen. Toen ze als au pair bij oom Isac en tante Mia in huis was, kwam ze weleens met het gezin mee op zondagmiddag. De keren dat hij haar een-op-een gesproken had, vroegen om meer. Dus dat ze nu voor twee maanden in de wijngaard kwam werken, vond hij absoluut geen straf.

Hij pakte een zakmes uit zijn broekzak en sneed een tros rijpe druiven af. Hij proefde er een en genoot van de friszoete smaak. Perfect. Een goed welkomstgeschenk. Hij liep het pad tussen de wijnranken door, overbrugde de enkele meters gras en nam een sprongetje naar het trapje van de veranda. Hij landde op twee voeten, stapte op River af en ging voor haar door de knieën.

‘Verser krijg je ze niet, dertig seconden geleden hingen ze nog aan de rank.’

‘Ik verwachtte minstens een aanzoek,’ lachte River, ‘je bent de eerste man die voor me door zijn knieën gaat.’

Ze sprak vloeiend Engels, maar met een Hollands accent.

‘Lijkt dit op een ring?’ vroeg hij. Hij hield haar de tros druiven voor, die ze met beide handen van hem aanpakte.

‘Dit is veel beter.’ Ze trok voorzichtig een druif los van de tros en bracht hem naar haar mond. ‘Welk soort is dit?’ vroeg ze.

‘Dat hoor jij te proeven.’

‘Nu al? Je hebt hoge verwachtingen.’

‘Voel je de druk?’

River deed alsof ze een zware last op haar schouders gedrukt kreeg en ging in een van de twee stoeltjes zitten, die zijn moeder speciaal voor de meiden op de veranda had gezet.

‘Enorm,’ zei ze, ‘ik weet niet of ik dit aankan.’

‘Een goede leermeester kan het verschil maken.’ Elijah ging in de andere stoel zitten, zijn handen uitnodigend naar voren. ‘Ik bied me aan.’

‘Wat een eer.’ River lachte weer. Ze had een vrolijke, aanstekelijke lach. O, en een rij kaarsrechte witte tanden én een kuiltje in haar rechterwang. Dat laatste ontdekte hij voor het eerst en op de een of andere manier was dat een trigger voor hem. Wat viel er allemaal nog meer te ontdekken als hij meer tijd met haar doorbracht?

‘Ik doe zo’n royaal aanbod maar één keer.’

‘Dus het is verstandig om ja te zeggen?’

‘Dat sowieso.’ Hij stak zijn hand naar haar uit.

River haalde haar hand door haar lange, roodbruine haren. Het was een nonchalant gebaar, maar doordat haar haren vervolgens als een waterval langs haar gezicht vielen, kon hij niet anders dan naar haar staren. Hij knipperde met zijn ogen om de chemie te verbreken, zodra hij haar hand in de zijne voelde. Ze had een stevige handdruk, die hij niet helemaal had verwacht bij haar tengere postuur.

‘Dan zijn we vanaf nu leermeester en leerling. Als je met je ogen dicht het verschil proeft tussen een Shiraz en een Cabernet Sauvignon, krijg je een diploma.’

‘Ik kan niet wachten.’ Ze leunde achterover en zakte weg in de zachte kussens. ‘Denk je dat je moeder het oké vindt als ik het tafeltje als voetenbankje gebruik?’

Hij grinnikte; ze was leuk!

‘Zolang je het stiekem doet, kan het wel.’

‘Ik doe nooit dingen stiekem.’ Ze wiebelde haar voeten, zodat haar teenslippers op de grond vielen en legde haar voeten op het blank gebeitste hout.

‘Dus je zondigt open en bloot?’ Hij grijnsde. Of eigenlijk, hij grijnsde nog steeds. Vanaf het moment dat hij haar had zien staan op de veranda had hij een lach op zijn gezicht gehad. Dat deed ze dus met hem en dat was een bijzondere gewaarwording.

‘Wel open, maar niet bloot.’ Ze schoot in de lach en sloeg een hand voor haar mond. ‘O, dat laatste heb ik niet gezegd.’

‘Je zondigt wel bloot?’ Hij kon het niet laten haar te plagen.

Ze trok abrupt haar voeten van tafel en sprong overeind. ‘Volgens mij is het tijd om het over Shiraz en Caber... hoe was het ook alweer?’

‘Cabernet Sauvignon?’

‘Ja die, volgens mij is het tijd om het daarover te hebben.’

‘Waarover?’

‘Je weet het best.’ Ze stond al bij het trapje naar beneden en keek hem over haar schouder aan.

‘Het is belangrijk dat je de naam goed kunt uitspreken,’ zei hij, ‘dat is les één.’

2

River keek de kring rond die zich om de enorme houten Keukentafel had verzameld en voelde zich intens gelukkig. Tenminste, zo zou ze het gevoel dat haar hart op dit moment vulde het best omschrijven. Op de basisschool, toen gevoelens nog vreselijk ingewikkeld en misschien zelfs wel onbespreekbaar voor haar waren, had ze een-op-een begeleiding gekregen van juf Marie. Juf Marie prikte door haar vrolijke masker heen en zag het onzekere meisje dat zo in de war kon zijn en zich zo moeilijk durfde te hechten. *'We gaan jouw hoofd én je hart tekenen,'* had ze gezegd. River had een rond hoofd met lange, roodbruine haren en duizenden sproetjes verwacht en daaronder een hartje met een pijl erdoorheen. Zo tekende je als achtjarige immers hoofden en harten. De juf maakte echter een enorme cirkel en verdeelde deze in allemaal vakjes. *'Dit is jouw hoofd,'* had ze gezegd. *'Zullen we samen eens gaan opschrijven wat er allemaal in jouw hoofd zit? Waar denk je aan?'* In een mum van tijd was het hoofd gevuld. Er waren zelfs vakjes te weinig, dus de juf had er een paar bijgetekend en die met een lijntje verbonden met het hoofd. *'Nu gaan we jouw hart tekenen.'* Op Rivers aandringen was het een échte hartvorm geworden, maar, net als het hoofd, verdeeld in vakjes. *'Hier zit je gevoel.'* De juf had haar hand op haar eigen hart gelegd en River had haar geïmiteerd. Ze had haar hand tegen haar hart gedrukt, toen juf Marie een lijst met gevoelens op tafel legde. Mooie, fijne en positieve gevoelens, maar ook zware, verdrietige en negatieve. Na even

nadenken had ze een paar fijne emoties uitgekozen, die de juf in het hart had geschreven. *'Weet je wat ik denk, River?'* De juf was even stil geweest, alsof ze niet zeker wist of ze wel moest zeggen wat ze eigenlijk wilde zeggen. River had thuis geleerd dat je altijd mocht zeggen wat je op je hart had, dus ze had de juf zachtjes aangemoedigd. *'Nou?'* Voorzichtig had juf Marie haar verteld dat ze dacht dat River naast die fijne gevoelens, misschien ook wel hele verdrietige gevoelens in haar hart had. Gevoelens die ze wegstopte in een hoekje en waar ze liever niet over sprak.

De juf had gelijk gehad en stapje voor stapje had River geleerd ook haar negatieve gevoelens te uiten. Het was een leerproces dat nog altijd bezig was. Nog steeds lachte ze duizendmaal liever dan dat ze haar hart op tafel legde. Zeker als haar hart vol zat met verdriet en zwaarmoedigheid.

Op dit moment kon ze naar eer en geweten zeggen dat haar hart gevuld was met geluk. Ze was op een plek waar ze de afgelopen maanden van was gaan houden en ze werd omringd door fijne mensen. Zachary had humor en ze kon zijn nuchtere kijk op de wereld erg waarderen. Mary, die op dit moment druk bezig was een taart in tien gelijke punten te verdelen, was een voorbeeld van gastvrijheid en gezelligheid. Dan was daar Jacob; de tweelingbroer van Elijah. Hij was, in tegenstelling tot zijn broer, qua uiterlijk een kopie van zijn vader. Over zijn karakter kon ze nog niet veel zinnigs zeggen, behalve dat hij rustig en bescheiden was.

Naast Jacob zat Femke; haar nieuwe vriendin uit Nederland. Ze hadden allebei als au pair in Perth gewerkt en waren elkaar via social media op het spoor gekomen. Ze bleken bij elkaar om de hoek te wonen en hadden uren, nee beter gezegd, dagen met elkaar doorgebracht. Hier, in de wijngaard, had Femke de Heere Jezus als haar Redder leren kennen en sindsdien had hun vriendschap zich alleen nog maar verdiept.

En dan was er nog Scott. Adembenemend knap en verre van bescheiden. Femke had hem leren kennen op het strand. Hij had zich opgeworpen als haar surfleraar en deed hard zijn best haar voor zich te winnen, dat was aan alles te merken. Wonderlijk genoeg hadden ze allebei hun weg naar New Wine gevonden en zodoende zaten ze hier samen op het terras van de Millers aan de koffie. River wachtte nog op een ontknoping van het liefdesverhaal van Femke en het zou haar niet verbazen als het nog een heel verrassende wending kreeg. Er was namelijk nog een man in het leven van Femke en als alles was gegaan zoals gepland, was die nu onderweg naar Australië.

Elijah zat naast Scott. Ze waren druk met elkaar in gesprek maar zo nu en dan zocht hij haar blik. Dan wendde ze snel haar hoofd af, omdat ze absoluut niet wilde dat hij zou denken dat ze naar hem keek. Maar zodra Elijah zich weer tot Scott richtte, gleden haar ogen als vanzelf naar hem. Er leek wel sprake te zijn van een soort magnetisch veld en enerzijds was dat opwindend, maar aan de andere kant ook ontzettend hinderlijk.

River dwong haar ogen het kringetje af te maken. Er zaten naast Zach nog drie jonge mannen, die River niet kende. Ze had hen de hand geschud, maar was hun namen meteen weer vergeten. Soms wenste ze dat er iets meer structuur in haar hoofd zat, zodat ze dit soort informatie kon opslaan. Nu zou ze nog wekenlang moeten vragen: 'Wat was jouw naam ook alweer?' Of ze moest zich er vrolijk omheen kletsen, dat was ook altijd een goede optie. De mannen werkten allemaal in de wijngaard; sommigen permanent, anderen kwamen net als zij alleen voor het plukseizoen.

Mary deelde de taart uit en zette het laatste bordje bij zichzelf neer. Al dat werk, en in een paar minuten was er een hele taart verdwenen.

'Als jullie er maar van genieten,' lachte Mary, toen River haar gedachten deelde.